

Морис Ролан

Убийството във вилата

За повечето жители на парижките предградия адът започва в седем часа сутринта от понеделник и продължава до вечерта на петък. След това, през уикенда, настъпва общо успокояване, изпълнено с блаженство – толкова дългоочаквано и завоювано на такава висока цена. Почивка на зелена поляна, голф или крикет, мила и добра жена, която предугажда желанията на мъжа си по израза на лицето му.

С Жерар Дюмонтел ставаше обратното. Идващата събота му предвещаваше ад. За него уикендът олицетворяваше жена му Полет – с необузданата си злоба и с непоносимите ѝ посегателства върху личната му свобода.

– Чу ли какво ти казах? Махни вратовръзката и се преоблечи – да не започнеш да поправяш батерията на кухненската чешма с новия си костюм! И запомни – чичо Арман ни покани довечера на кафе! Постарай се да бъдеш любезен и да не подхващаш с него разговор на политически теми.

На всичко отгоре Полет беше и патологично стисната.

– Само една цигара следобед – тази кутия трябва да ти стигне за цялата седмица. Надявам се, че няма да отвориш още една бутилка вино – то пак поскъпна. Какво? Да купим нова риза? Полуля ли? Ще преобърна яката на старата.

Впрочем Полет проявяваше абсолютно спокойствие точно там, където е неуместно – на съпружеското ложе. Става дума не за студенина, а за вцепенение.

За щастие на Жерар още от понеделник този ад се сменяше с вълшебния чар на Надин. Тя беше неописуема, ежедневна наслада от момента, когато бяха узаконени нейните секретарски задължения при него. В присъствието на Надин Жерар изцяло се преобразяваше. Неговата делова хватка преди две години му подсказа хитрост, на която Полет се хвана лесно.

– В наше време, скъпа, директор на голямо предприятие не бива да се задоволява с постигнатото. Той, за да е на ниво постоянно, трябва да се самоусъвършенства, да посещава вечерни курсове по информатика, делови игри, изучаване на пазарната конюнктурa и какво ли не още.

Полет не посмя да възрази срещу тези аргументи, тъй като ставаше дума за финансово благополучие. И, разбира се, не подозираше, че мъжът ѝ обогатява образованието си в уютна мансарда в обятията на очарователната Надин. Часовете, които Жерар прекарваше там, бяха изпълнени с наслада и с обяснения в любов. Реалистично настроената Надин възприемаше клетвите за вярност с лека ирония:

– Не ми говори за бъдещето, скъпи! Твоето бъдеще е Полет! Ти никога няма да посмееш да скъсаш с нея, даже и не мислиш за развод, нали?

– Ще стане ужасен скандал! – съгласяваше се Жерар. – Тя ще настрои срещу мен целия свят. А на нас с теб ни е много добре и така...

Този ден нещастният Жерар дори не предполагаше какво ще му поднесе ужасната съпруга в събота.

– Сега, когато чичо ми умря, аз ставам пълновластна господарка на 60 хектара земя, така че в края на лятото ще се преместим в моето имение в Перигор. Там ще се наложи да си намериш работа. Надявам се, че след две години обучение в курсовете това няма да те затрудни.

– Но...

– Без „но“! Реших и толкова!

– Но...

– Стига приказки! Млъкни!

В този момент в главата му се мярна мисъл за убийство. Мисъл, с която заживя: „Единствената възможност да се отърва от жена си, която съсипва живота ми – си казваше наум Жерар, – е аз да унищожа нейния! И тогава Надин ще ми принадлежи, както и шестдесетте хектара.“

Въпреки това любовта на най-прекрасната жена на света не си струваше риска да прекара остатък от живота си зад решетките. Жерар беше реалист. Убийството е чудесен изход, но ако няма... труп. Той си спомни изказването на криминалист: „Онези убийци, които успеят да решат проблема с трупа, в повечето случаи остават ненаказани.“

След няколко безсънни нощи, когато напразно си блъскаше главата как да се избави от седемдесеткилограмовото тяло на Полет, Жерар се предаде, примири се със съдбата си.

Но веднъж напролет, в ясното слънчево навечерие на Великден, съдбата го изненада. Този ден всички, които имаха тази възможност, излязоха сред природата. Всички освен, разбира се, съпрузите Дюмонтел. Полет реши, че пътешествието е излишно разточителство, че може да почива и вкъщи, като се занимава със стопанството, особено ако мъжът ѝ помага.

– Облечи старите дрехи и разтреби вехториите в мазата! – изкомандва тя.

– Мога ли да взема радиото? – страхливо попита Жерар. – Ще предават футболен мач от първенството за купата.

– Взemi каквото щещ, но побързай! До довечера да си оправил всичко там!

– До довечера ще свърша, скъпа!

Тези думи се оказаха пророчески, макар че нито Жерар, нито съпругата му прозряха истинския им смисъл.

След предаването на футболната среща по радиото предадоха последните новини. След това съобщиха, че Централният универсален магазин в Париж е обхванат от пожар:

– Огънят напредва... Цялата сграда се превърна в гигантски факел...

Нашите репортери съобщават от мястото на събитието...

Репортерите, задъхвайки се, описваха подробно огромния пожар в центъра на Париж в здрача на предвеликденската събота. Сензация, каквато рядко се случва!

– Кошмар! Зловеща картина!... За съжаление, броят на жертвите продължава да нараства... Множество овъглени трупове... Трудно, а в някои случаи дори е невъзможно да бъдат идентифицирани...

Последната фраза се оказа решаваща.

* * *

В 16,30 часа Жерар отново се появи в кухнята.

– Ужас! Централният универсален магазин гори... Съобщават за десетки трупове... Дори не могат да идентифицират някои...

– Виж ти! Само като си помисля. Ако се бях съблазнила от великденската разпродажба, аз също щях да бъда там! Не смяташ ли, че щяха трудно да идентифицират и моя труп?

– Може би много по-трудно, отколкото си мислиш! – с удоволствие Жерар се съгласи с нея за пръв път през последните години и застана по-близо до жена си.

* * *

Той избра запустяло ъгълче в градината и като си подсвиркуваше весело, изкопа дълбока яма. След един час тялото на Полет остана на дъното ѝ, под двуметровия пласт ръст. Когато настъпи нощта, Жерар телефонира в полицията:

– Ало! Какво стана с Централния универсален магазин? Жена ми отиде там... Още я няма... не се е върнала. Аз не съм на себе си от ужасни предчувствия... А, да, разбира се... фамилията ми... адресът... телефонният номер...

Когато най-сетне остави слушалката, Жерар с облекчение въздъхна.

След това си наля двойна порция уиски и се поздрави с успешния край: „За полицията трупът на жена ми се намира на 20 километра отгук... Просто като яйцето на Колумб! И никой няма да се сети...“

* * *

Полицейският комисар се почеса по тила и се обърна към групата сътрудници, седящи пред него:

– Сега пък телефонира някой си Жерар Дюмонтел. През последния час това е дванадесетото съобщение от подобен род! Колко ли още жени мъже живеят по вилите в парижките предградия?... Така че, момчета, налага се да претърсите системно, много внимателно района. Бас държа, че там ще намерите на не едно място току-що разкопана пръст.

КРАЙ

© Морис Ролан

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4469>]